George Bacovia

Poezii

-
Plumb(1916)

* Plumb

Dormeau adânc sicriele de plumb,
Şi flori de plumb şi funerar vestmânt-
Stam singur în cavou... şi era vânt...
Şi scârţâiau coroanele de plumb.

Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, şi-am început să-l strig-
Stam singur lîngă mort... şi era frig...
Şi-i atârnau aripele de plumb.

* Pastel

Buciumă toamna
Agonic- din fund-
Trec păsărele
Şi tainic s-ascund.

Ţârâie ploaia...
Nu-i nimeni pe drum;
Pe-afară de stai
Te-năbuşi de fum.

Departe, pe câmp,
Cad corbii, domol;
Şi răgete lungi
Pornesc din ocol.

Tălăngile, trist,

George Bacovia

Poezii

-
Plumb(1916)

* Plumb

Dormeau adânc sicriele de plumb,
Şi flori de plumb şi funerar vestmânt-
Stam singur în cavou... şi era vânt...
Şi scârţâiau coroanele de plumb.

Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, şi-am început să-l strig-
Stam singur lîngă mort... şi era frig...
Şi-i atârnau aripele de plumb.

* Pastel

Buciumă toamna
Agonic- din fund-
Trec păsărele
Şi tainic s-ascund.

Ţârâie ploaia...
Nu-i nimeni pe drum;
Pe-afară de stai
Te-năbuşi de fum.

Departe, pe câmp,
Cad corbii, domol;
Şi răgete lungi
Pornesc din ocol.

Tălăngile, trist,
Tot sună dogit...
Şi tare-i târziu,
Şi n-am mai murit...

* Decor

Copacii albi, copacii negi
Stau goi în parcul solitar:
Decor de doliu, funerar...
Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng iar...

Cu pene albe, pene negre
O pasăre cu glas amar
Străbate parcul secular...
Cu pene albe, pene negre...

În parc fantomele apar...

Şi frunze albe, frunze negre;
Copacii albi, copacii negri;
Şi pene albe, pene negre,
Decor de doliu, funerar...

În parc ninsoarea cade rar...

* Amurg

Trec corbii- ah, "Corbii"
Poetului Tradem-
Şi curg pe-nnoptat
Pe-un târg înghetat,

Se duc pe pustii...
Pe când, de argint,
În amurg de argint,
S-aprinde crai nou,

Pe zări argintii
În vastul cavou...

Iubito, ah, "Corbii"
Poetului Tradem...

* Lacustră

De-atâtea nopţi aud plouând,
Aud materia plângând...
Sunt singur, si mă duce-un gând
Spre locuinţele lacustre.

Şi parca dorm pe scânduri ude,
În spate mă izbeşte-un val-
Tresar prin somn, şi mi se pare
Că n-am tras podul de la mal.

Un gol istoric se întinde,
Pe-aceleaşi vremuri mă găsesc...
Şi simt cum de atâta ploaie
Piloţii grei se prabuşesc.

De-atâtea nopţi aud plouând,
Tot trsărind, tot aşteptând...
Sunt singur, şi mă duce-un gând
Spre locuiţele lacustre.

* Gri

Plâns de corbe pe la geamuri se opri,
Şi pe lume plumb de iarnă s-a lăsat;
"I-auzi corbii", mi-am zis singur... şi-am oftat,
Iar în zarea grea de plumb
Ninge *gri.*

Ca şi zarea, gândul meu se înnegri...
Şi de lume tot mai singur, mai barbar,-
Trist cu-o pană mătur vatra, solitar...
Iar în zarea grea de plumb
Ninge *gri.*

* Sonet

E-o noapte udă, grea, te-neci afară,
Prin ceaţă- obosite, roşii, fără zare-
Ard, afumate, triste felinare,
Ca într-o crâşmă umedă, murdară.

Prin măhălăli mai neagră noaptea pare...
Şivoaie-n case triste inundară-
Ş-auzi tuşind o tuse-n sec, amară-
Prin ziduri vechi ce stau în dărâmare.

Ca Edgar Poe, mă reîntorc spre casă,
Ori ca Verlaine, topit de băutură-
Şi-n noaptea asta de nimic nu-mi pasă.

Apoi, cu paşi de-o nostimă măsură,
Prin întunerec bâjbâiesc prin casă,
Şi cad, recad, şi mai tac din gură.

* Amurg de toamnă

Amurg de toamnă pustiu, de humă,
Pe câmp sinistre şoapte trec pe vânt-
Departe plopii s-apleacă la pământ
În larg balans lenevos, de gumă.

Pustiu adânc... şi-ncepe a-nnopta,
Şi-aud gemând amorul meu defunct,
Ascult atent privind un singur punct
Şi gem, şi plâng, şi râd în hî, în ha...

* Tablou se iarnă

Ninge grozav pe câmp la abator
Şi sânge cald se scurge pe canal;

Plină-i zăpada de sânge animal-
Şi ninge mereu pe-un trist patinor...

E albul aprins de sânge-nchegat
Şi corbii se plimbă prin sânge... şi sug;
Dar ceasu-i târziu... în zări corbii fug,-
Pe câmp la abator s-a înnoptat.

Ninge mereu în zarea-noptată...
Şi-acum când geamuri triste se aprind
Spre abator vin lupii licărind.
-Iubito,sunt eu la uşa îngheţată.

* În grădină

Scârţâie toamna din crengi ostenite
Pe garduri bătrâne, pe streşini de lemn,
Şi frunzele cad ca un sinistru semn
În liniştea grădinii adormite.

O palidă fată cu gesturi grăbite
Aşteaptă pe noul amor...
Pe când, discordant şi înfiorător,
Scârţâie toamna din crengi ostenite.

* Spre toamnă

Pe drumuri delirând,
Pe vreme de toamnă,
Mă urmăreşte-un gând
Ce mă îndeamnă:
-Dispari mai curând!

În casa iubitei de-ajung,
Eu zgudui fereastra nervos,
Şi-o chem ca să vadă cum plouă
Frunzişul, în târgul ploios.

Dar, iată, şi-un mort evreiesc...
Şi plouă, e moină, noroi-
În murmure stranii semite
M-adaug şi eu în convoi.

Şi nimeni nu ştie ce-i asta-
M-afund într-o crâşmă să scriu,
Sau râd şi pornesc înspre casă,
Şi-acolo mă-nchid ca-n sicriu.

Şi mereu delirând
Pe vreme de toamnă,
M-adoarme un gând
Ce mă îndeamnă:
-Dispari mai curând...

* Pălind

Sunt solitarul pustiilor pieţe
Cu triste becuri cu pală lumină-
Când sună arama în noaptea deplină,
Sunt solitarul pustiilor pieţe.

Tovarăş mi-i râsul hidos, şi cu umbra
Ce sperie câinii pribegi prin canale;
Sub tristele becuri cu razele pale,
Tovarăş mi-i râsul hidos, şi cu umbra.

Sunt solitarul pustiilor pieţe
Cu jocuri de umbră ce dau nebunie;
Pălind în tăcere şi-n paralizie,-
Sunt solitarul pustiilor pieţe...

* *Amurg violet*

Amurg de toamnă violet...
Doi plopi, în fund, apar în siluete
-Apostoli în odăjdii violete-

Oraşul tot e violet.

Amurg de toamnă violet...
Pe drum e-o lume leneşă, cochetă;
Mulţimea toată pare violetă,
Oraşul tot e violet.

Amurg de toamnă violet...
Din turn, pe câmp, văd voievozi cu plete;
Străbunii trec în pâlcuri violete,
Oraşul tot e violet.

* Decembre

Te uită cum ninge decembre,
Spre geamuri, iubito, priveşte-
Mai spune s-aducă jăratec
Şi focul s-aud cum trosneşte.

Şi mână fotoliul spre sobă,
La horn s-ascult vijelia,
Sau zilele mele- totuna-
Aş vrea să le-nvăţ simfonia.

Mai spune s-aducă şi ceaiul,
Şi vino şi tu mai aproape,-
Citeşte-mi ceva de la poluri,
Şi ningă... zăpada ne-ngroape.

Ce cald e aicea la tine.
Şi toate din casă mi-s sfinte,-
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citeşte-nainte.

E ziuă şi ce întuneric...
Mai spune s-aducă şi lampa-
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Şi-a prins promoroacă şi clampa.

Eu nu mă mai duc azi acasă...
Potop e-napoi şi-nainte,
Te uită cum ninge decembre,
Nu râde, citeşte-nainte.

* Negru

Carbonizate flori, noian de negru...
Sicrie negre, arse, de metal,
Vestminte funerare de mangal,
Negru profund, noian de negru...

Vibrau scântei de vis... noian de negru,
Carbonizat, amorul fumega-
Parfum de pene arse, şi ploua...
Negru, numai noian de negru...

* Nevroză

Afară ninge prăpădind,
Iubita cântă la clavir,
Şi târgul stă întunecat,
De parcă ninge-n cimitir.

Iubita cântă-un marş funebru,
Iar eu nedumerit mă mir:
De ce să cânte-un marş funebru...
Şi ninge ca-ntr-un cimitir.

Ea plânge, şi-a căzut pe clape,
Şi geme greu ca în delir...
În dezacord clavirul moare,
Şi ninge ca-ntr-un cimitir.

Şi plâng şi eu, şi tremurând
Pe umeri platele-i resfir...
Afară târgul stă pustiu
Şi ninge ca-ntr-un cimitir.

* Moină

Şi toamna, şi iarna
Coboară-amândouă;
Şi plouă, şi ninge,-
Şi ninge, şi plouă.

Şi noaptea se lasă
Murdară şi goală;
Şi galbeni trec bolnavi
Copii de la şcoală.

Şi-s umezi păreţii,
Şi-un frig mă cuprinde-
Cu cei din morminte
Un gând mă deprinde...

Şi toamna, şi iarna
Coboară-amândouă;
Şi plouă, şi ninge,-
Şi ninge, şi plouă.

* Melancolie

Ce chiot, ce vaiet în toamnă.
Şi codrul,sălbatec vuieşte-
Răsună-n coclauri un bucium,
Şi doina mai jalnic porneşte.

Ascultă, tu ,bine, iubito,
Nu plânge şi nu-ţi fie teamă,
Ascultă cum greu, din adâncuri,
Pământul la dânsul ne cheamă...

* Rar

Singur, singur, singur,
Într-un han, departe-
Doarme şi hangiul,
Străzile-s deşarte,
Singur, singur, singur...

Plouă, plouă, plouă...
Vreme de beţie-
Şi s-asculţi pustiul,
Ce melancolie!
Plouă, plouă, plouă...

Nimeni, nimeni, nimeni...
Cu atât mai bine-
Şi de-atâta vreme
Nu ştie de mine
Nimeni, nimeni, nimeni...

Tremur, tremur, tremur...
Orice ironie
Vă rămâne vouă-
Noaptea e târzie,
Tremur, tremur, tremur...

Veşnic, veşnic, veşnic...
Rătăciri de-acuma
N-or să mă mai cheme-
Peste vise bruma,
Veşnic, veşnic, veşnic...

Singur, singur, singur...
Vreme de beţie-
I-auzi cum mai plouă,
Ce melancolie!
Singur, singur, singur...

* Nervi de toamnă

E toamnă, e foşnet, e somn...
Copacii, pe stradă, oftează;
E tuse, e plânset, e gol...
Şi-i frig, şi burează.

Amanţii, mai bolnavi, mai trişti,
Pe drumuri fac gesturi ciudate-
Iar frunze de veşnicul somn
Cad grele, udate.

Eu stau şi mă duc, şi mă-ntorc,
Si-amanţii profund mă-ntristează-
Îmi vine să râd fără sens,
Şi-i frig, şi bureză.

* Seară tristă

Barbar, cânta femeia-aceea,
Târziu, în cafeneaua goală,
Barbar cânta, dar plin de jale,-
Şi-n jur era aşa răscoală...
Şi-n zgomot monstru de ţimbale,
Barbar, cânta femeia-aceea.

Barbar, cânta femeia-aceea...
Şi noi eram o ceată tristă-
Prin fumul de ţigări, ca-n nouri,
Gândeam la lumi ce nu există...
Şi-n lungu, satanice ecouri
Barbar, cânta femeia-aceea.

Barbar, cânta femeia-aceea,
Şi-n jur era aşa răscoală...
Şi nici nu ne-am mai dus acasă,
Şi-am plâns cu frunţile pe masă,
Iar peste noi, în sala goală,-
Barbar, cânta femeia-aceea...

* Note de toamnă

Tăcere... e toamnă în cetate...
Plouă... şi numai ploaia dă cuvânt-
E pace de plumb, e vânt şi pe vânt
Grăbite trec frunze liberate.

Deschide, dă drumu-adorato,
Cu crengi şi foi uscate am venit;
În târg, o fată tristă a murit,-
Şi-au dus-o pe ploaie, şi-au îngropat-o...

Dă drumu, e toamnă în cetate-
Întreg pământul pare un mormânt...
Plouă... şi peste târg, duse de vânt,
Grăbite, trec frunze liberate.

* Oh, amurguri

Oh, amurguri violete...
Vine
Iarna cu plânsori de piculine...

Peste parcul părăsit
Cad regrete
Şi un negru croncănit...

Veşnicie,
Enervare...
Din fanfare funerare
Toamna sună, agonie...

Vânt de gheaţă s-a pornit,
Iar sub crengile schelete,-
Hohot de smintit.

Nici o urmă despre tine,

-Vine, nu vine?...
Oh, amurguri violete...

* Amurg de iarnă

Amurg de iarnă, sumbru, de metal,
Câmpia albă- un imens rotund-
Vâslind, un corb încet vine din fund,
Tăind orizontul, diametral.

Copacii rari şi ninşi par de cristal.
Chemări de dispariţie mă sorb,
Pe când, tăcut, se-ntoarce-acelaşi corb,
Tăind orizontul, diametral.

* Alean

E-n zori, e frig de toamnă,
Şi cât cu ochii vezi
Se-ncolăceşte fumul
Şi-i pâclă prin livezi.

Răsună, trist, de glasuri
Câmpiile pustii,-
Şi pocnet lung, şi chiot
S-aude-n deal la vii.

C-un zmeu copiii-aleargă,
Copil, ca ei, te vezi,
Şi plângi... şi-i frig de toamnă...
Şi-i pâclă prin livezi.

* Amurg antic

Havuzul din dosul palatului mort
Mai aruncă, mai plouă, mai plânge-
Şi stropii căzând, în amurg, iau culori:

De sineală, de aur, de sânge.

Pluteşte un lanţ de lebede albe,
Iar visul din parc în lac se răsfrânge-
Amurgul pe lebede pune culori:
De sineală, de aur, de sânge.

Uitate, statuile albe privesc,
Albe visând cu-n aer ce plânge-
Şi lasă amurgul pe ele culori:
De sineală, de aur, de sânge.

* Pulvis

Imensitate, veşnicie,
Tu, haos, care toate-aduni...
În golul tău e nebunie,-
Şi tu ne faci pe toţi nebuni.

În faţa ta sunt cel mai laş.
Imensitate, veşnicie,-
Iubesc o fată din oraş...
Învaţă-mă filosofie.

Imensitate, veşnicie,
Pe când eu tremur în delir,
Cu ce supremă ironie
Arăţi în fund un cimitir.

* Cuptor

Sunt câţiva morţi în oraş, iubito,
Chiar pentru asta am venit să-ţi spun;
Pe catafalc, de căldură-n oraş,
Încet, cadavrele se descompun.

Cei vii se mişcă şi ei descompuşi,
Cu lutul de căldură asudat;

E miros de cadavre, iubito,
Şi azi, chiar sânul tău e mai lăsat.

Toarnă pe covoare parfume tari,
Adu roze pe tine să le pun;
Sunt câţiva morţi în oraş, iubito,
Şi-ncet cadavrele se descompun...

* Toamnă

Răsună din margini de târg
Un bangăt puternic de armă;
E toamnă... metalic s-aud
Gorniştii, în fund, la cazarmă.

S-aude şi-un clopot de şcoală,
E vânt, şi-i pustiu, dimineaţă;
Hârtii şi cu frunze, de-a valma,
Fac roată-n vârteje, pe-o piaţă.

Se uită în zări catedrala,
Cu turnu-i sever şi trufaş;
Grădina oraşului plânge,
Şi-aruncă frunzişu-n oraş.

Şi vine,ca-n vremi de demult,
Din margini, un bucium de-alarmă,
E toamnă... metalic s-aud
Gorniştii, în fund, la cazarmă.

* Singur

Potop, cad stele albe de cristal
Şi ninge-n noaptea plină de păcate;
La vatră-n para ce abia mai bate-
Azi, a murit chiar visul meu final.

Şi ninge-n miezul nopţii glacial...

Şi tu iar tremuri, suflet singuratec,-
Pe vatră-n para slabă, în jăratec,-
Încet, cad lacrimi roze de cristal.

* Trudit

Iubito, şi iar am venit...
Dar astăzi, de-abia mă mai port-
Deschide clavirul şi cântă-mi
Un cântec de mort.

Şi dacă-am să cad pe covoare
În tristul, tăcutul salon,-
Tu cântă nainte, iubito,
Încet, monoton.

* Amurg

Ca lacrimi mari de sânge
Curg frunze de pe ramuri,
Şi-nsâgerat, amurgul
Pătrunde-ncet prin geamuri.

Pe dealurile-albastre,
De sânge urcă luna,
De sânge pare lacul,
Mai roş ca-ntotdeauna.

La geam tuşeşte-o fată
În bolnavul amurg;
Şi s-a făcut batista
Ca frunzele ce curg.

* Altfel

Omul începuse să vorbească singur...
Şi totul se mişca în umbre trecătoare-

Un cer de plumb de-a pururea domnea,
Iar creierul ardea ca flacăra de soare.

Nimic.Pustiul tot mai larg părea...
Şi-n noaptea lui amară tăcuse orice cânt;-
Şi-nvineţit de gânduri, cu fruntea în pământ,
Omul începuse să vorbească singur...

* Panoramă

Plângea caterinca-fanfară
Lugubru în noapte, târziu...
Şi singur priveam prin ochene,
Pierdut în muzeul pustiu...

Şi-n lumea ochenelor triste
Mă prinse sinistre gândiri-
În jurul meu corpuri de ceară,
Cu hâde şi fixe priviri.

Şi-acea caterincă-fanfară
Îmi dete un tremur satanic;
În racle de sticlă- princese
Oftau, în dantele, mecanic,

Şi-atunci am fugit plin de groază
Din sumbrul muzeu fioros,
Oraşul dormea în tăcere,
Flaşneta plângea cavernos.

Plângea caterinca-fanfară
O arie tristă, uitată...
Şi stam împietrit... şi de veacuri,
Cetatea părea blestemată.

* Finis

Cadavrul impozant pe catafalcul falnic,

Sub gaza de argint visa în vasta sală...
Iar sânul ei pierdut în mortuara gală-
Pe veci oprit, înmărmurise falnic.

Pustiu...

Departe, în cetate viaţa tropota...
O, simţurile-mi toate se enervau fantastic...
Dar în lugubrul sălii pufneau în râs sarcastic
Şi Poe, şi Baudelaire, şi Rollinat.

* Plumb de iarnă

Iarna, de-o vrame, mă duce regretul
Prin crânguri, pe margini de linii ferate-
Trec singur spre seară pe ape-ngheţate,
Când fâlfâie, pe lume, violetul.

Paloarea, mutismul minează-al meu pipt
Pe satele ninse crai nou când apare;
Trec singur pe poduri de fier solitare,
Şi-aştept în zăpadă... dar ce mai aştept?

Hau!... Hau!... depărtat sub stele-ngheţate...
În noaptea grozavă la voi cine bate?...
O, vis... o, libertate...
Hau!... Hau!... depărtat sub stele-ngheţate...

* Nocturnă

Stau... şi moina cade, apă, glod...
Să nu mai ştiu nimic, ar fi un singur mod-
Un bec agonizează, există, nu există,-
Un alcoolic trece piaţa tristă.

Oraşul doarme ud în umezeala grea,
Prin zidurile astea, poate, doarme ea,-
Case de fier în case de zid,

Şi porţile grele se-nchid.

Un clavir îngână-ncet la un etaj,
Umbra mea stă în noroi ca un trist bagaj-
Stropii sar,
Ninge zoios,
La un geam, într-un pahar,
O roză galbenă se uită-n jos.

* Plumb de toamnă

De-acum, tuşind, a şi murit o fată,
Un palid visător s-a împuşcat;
E toamnă şi de-acuma s-a-nnoptat...
-Tu ce mai faci, iubita mea uitată ?

Într-o grădină publică, tăcută,
Pe un nebun l-am auzit răcnind,
Iar frunzele cu droaia se desprind;
E vânt şi-orice speranţă e pierdută.

Prin târgu-nvăluit de sărăcie
Am întâlnit un popă, un soldat...
De-acum pe cărţi voi adormit uitat,
Pierdut într-o provincie pustie.

De-acum , au şi pornit pe lumea eronată
Ecouri de revoltă şi de jale;
Tot mai citeşti probleme sociale...
Sau, ce mai scrii, iubita mea uitată ?

* Largo

Muzica sonoriza orice atom...
Dor de tine şi de altă lume,
Dor...
Plana:
Durere fără nume

Pe om...
Toţi se gândeau la viaţa lor,
La dispariţia lor.
Muzica sentimentaliza
Obositor,-
Dor de tine şi de altă lume,
Dor...
Muzica sonoriza orice atom.

* Plouă

Da, plouă cum n-am mai văzut...
Şi grele tălăngi adormite,
Cum sună sub şuri învechite!
Cum sună în sufletu-mi mut!

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Şi ce enervare pe gând!
Ce zi primitivă de tină!
O bolnavă fată vecină
Răcneşte la ploaie, râzând...

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Da, plouă... şi sună umil
Ca tot ce-i iubire şi ură-
Cu-o muzică tristă, de gură,
Pe-aproape s-aude-un copil.

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Ce basme tălăngile spun!
Ce lume-aşa goală de vise!
... Şi cum să nu plângi în abise,
Da, cum să nu mori şi nebun?

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

* Nervi de primăvară

Primăvară...
O pictură parfumată cu vibrări de violet.
În vitrine, versuri de un nou poet.,
În oraş suspină un vals de fanfară.

O nouă primăvară de visuri şi păreri...

O lungă deşteptare zvoneşte împrejur,
E clar şi numai soare.
La geamul unei fabrici o palǎ lucrătoare
Aruncă o privire în zarea de azur.

O nouă primăvară pe vechile dureri...

Apar din nou ţăranii pe hăul din câmpie,
În infinit pământul se simte tresăltând:
Vor fi acum de toate cum este orişicând,
Dar iar rămâne totul o lungă teorie.

O, când va fi un cântec de alte primăveri?...

* Matinală

Aurora violetă
Plouă rouă de culori-
Venus, plină de fiori,
Pare-o vie violetă.

Bat la geamul tău încet,
Bat cu-o roză sângeroasă-
Vino, floare somnoroasă,
Cât pe zări e violet.

Plâns de ape se repetă,
Încă totu-i adormit-

Ca în vise s-a pornit
Roata morii, - violetă.

Gol e-al sânului buchet,
Floare goală, somnoroasă...
Trist, cu roza sângeroasă,
Bat în geamul violet.

Aurora violetă
Se pătează de culori-
Venus, pală de fiori,
Pare-o stinsă violetă...

* În parc

Acum stă parcul devastat, fatal,
Mâncat de cancer şi ftizie,
Pătat de roşu carne-vie-
Acum se-nşiră scene de spital.

Atunci, râdea,
Băteau aripi de veselie;
Parfum, polen şi histerie,-
Atunci în parc şi ea venea.

Acum cad foi de sânge-n parcul gol,
Pe albe statui feminine;
Pe alb model de forme fine,
Acum se-nşiră scene de viol...

* Poemă în oglindă

În salonul plin de vise,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint,
Bate toamna
Şi grădina cangrenată,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint.

În fotoliu, ostenită, în largi falduri de mătase,
Pe când cade violetul,
Tu citeşti nazalizând
O poemă decadentă, cadaveric parfumată,
Monotonă.

Eu prevăd poema roză a iubirii viitoare...

Dar pierdută, cu ochi bolnavi,
Furi, ironic, împrejurul din salonul parfumat.
Şi privirea-ţi cade vagă peste apa larg ovală,
Pe grădina cangrenată,
Peste toamna din oglindă-
Adormind...

Eu prevăd poema roză a iubirii viitoare...

Însă pal mă duc acuma în grădina devastată
Şi pe masa părăsită- albă marmoră sculptată-
În vestmintele-mi funrbre,
Mă întind ca şi un mort,
Peste mine punând roze, flori pălite-ntârziate
Ca şi noi...

Zi, finala melodie din clavirul prăfuit,
Or ajunge plânsul toamnei din havuzele-nnoptate.
Vezi, din anticul fotoliu-
Agonia violetă,
Catafalcul,
Şi grădina cangrnată,
În oglinda lareg-ovală încadrată în argint...

* Alb

Orchestra începucu-o indignare graţioasă.
Salonul alb visa cu roze albe-
Un vals de voaluri albe...
Spaţiu, infinit, de o tristeţă armonioasă...

În aurora plină de vioare,
Balul alb s-a resfirat pe-ntinsele cărări-
Cântau clare sărutări...
Larg, miniatură de vremuri viitoare...

* Nervi de toamnă

La toamnă, când frunza va îngălbeni,
Când pentru ftizici nu se ştie ce noi surprize vor veni,-
Alcoolizat, bătut de ploi, cum n-am mai fost cândva,
Târziu, în geamul tău, încet, cu o monedă voi suna.

Şi-n toamna asta udă, mai putredă ca cele ce s-au dus,
Când vântul va boci, din nou, la cei de jos, la cei de sus,-
La geamul tău, în spaima nopţii, ca un prelung final,
Voi repeta că anii trec mereu mai greu, şi mai brutal.

Va bate ploaia... şi târziu, la geamul tău voi plânge-ncet...
Va rătăci alcoolizat, în noapte, un schelet,-
Nimic tu nu vei auzi din câte voi avea de spus...
În toamna asta udă, mai putredă ca cele ce s-au dus.

* Plumb de iarnă

Ninge secular, tăcere, pare a fi bine,
Prin oraşul alb, doar vântul trece-ntârziat-
Ninge, parcă toţi muriră, parcă toţi au înviat...

Dorm volumele savante-n îngehţatele vitrine.

Printre ziduri,peste turnuri depărtate,
Ninge cu nimic în noaptea vastă, ning bancnote-
Numai vântul singur plânge alte note...

Umbra mea se adânceşte în cartiere democrate.

Ninge grandios în oraşul vast cum nu mai este,
Ning la cinematografe grave drame sociale,
Pe când hohoteşte-n bulevarde glaciale...

-Dar cine poate să explice această tristă poveste?

* Plumb de iarnă

Toamna-n grădină şi-acordă vioara,
Strada-i pustie...
Oraşul e plin de hambare,-
De pânea cea nouă duduie moara.

O frunză s-a lăsat pe-o mână-ntinsă care cere...

Oraşul gol...
Cetate depărtată;
Frunzişul smuls...
De firele electrice, paralizată,
Ca un simbol,
O pasăre cade-n oraş, ca o tristeţe mai mult.

Şi înserează... şi e tăcere...

Şi gândul s-afundă, pierdut vâslaş,
Pe-al vremurilor mers-
Şi jalea de-a nu mai putea face un vers...

Sunt cel mai trist din acest oraş.

* Monosilab de toamnă

Toamna sună-n geam frunze de metal,
Vânt.
În tăcerea grea, gând şi animal
Frânt.

În odaie, trist sună lemnul mut:
Poc.
Umbre împrejur într-un gol, tăcut,
Loc.

În van feste foi, singur, un condei
Frec.
Lampa plânge...anii tăi, anii mei
Trec.

Să mă las pe pat, ochii să-i închid
Pot.
În curând, încet va cădea în vid
Tot.

O, va fi cândva altfel natural,
Bis.
Toamna sună-n geam frunze de metal,
Vis.

* Nocturnă

Uitarea venea... a venit,
O lacrimă cade jos, totul tace.
Lampa obosită a clipit,
Orice obiect atins şopteşte:- lasă-mă-n pace...

De-acum...
Auzi ploaia plânge pe drum.
Pe un adânc tumult,
Pe urma unui mic pantof într-un parc de demult.

Adorm... ascult...
Afară, la fereastră, toamna a spus:
- Of!...

Table of Contents

Plumb

Table of Contents

Plumb 1